

ἀναβρύσιμα τό, Κέρκ. — ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 7.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβρυσιάζω.

Ἀνάβρυσις, ἐκπλήδισις ὕδατος ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

Καὶ βγάζει ἓνα μουρμούρισμα βραχνὸ καὶ θαρπεύει
τὰ διψασμένα χόματα μετὰ τὸ ἀναβρύσιμα του

ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀνάβρυσι 1. Πβ. ἀνάβρυσμα.

ἀναβρυσικός ἐπίθ. Κεφαλλ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάβρυσι.

Ὁ ἐκ πηγῆς ἀναβρύων, ἐπὶ ὕδατος ἐνθ' ἀν. : Νερὸ ἀναβρυσικὸ Κεφαλλ. Πβ. ἀναβρικός, ἀναβρυντικός, ἀναβρυντός, βρυσικός.

ἀνάβρυσμα τό, Ἀθῆν. — ΚΠαλαμ. Καημοὶ λιμνοθάλα. 70 — Λεξ. Πόππλετ. Περίδ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβρύω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀνάβρυσις ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

Παντοῦ εἶν' ἡ πλάσι ἀνάβρυσμα ὁμορφιάς,

ἀγάπης νερομάννα εἶν' ἡ καρδιά μου

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Πβ. ἀνάβρυσι 1, ἀναβρύσιμα.

ἀναβρυσῶ ἀμάρτ. ἀναβρυσάου Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάβρυσι.

Ἀναβρύω, ἀναβλύζω : Τοῦ νιρὸ ἀναβρυσάει ἀνάμισα ἀπὸν τ'ς πέτρις. Συνών. ἀναβρυσιάζω, ἀναβρύω 1.

ἀναβρυνταρῆς ἡ, ἀμάρτ. ἀναβρυνταρὲς Ἰκαρ. ἱβρυνταρῆς Μακεδ. ἱβρυνταρῆς Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναβρυντάρι.

Μέρος γῆς, ἐνθα ἀναβρύνει ὕδωρ ἐνθ' ἀν. : Ἰκεῖ πέρα εἶνι ἱβρυνταρῆς Μακεδ. Πῆγα 'ς τὴν ἱβρυνταρῆς καὶ πῆρα νιρὸ αὐτόθι. Πβ. ἀναβάλλουσα, ἀναβρυνζάρα, ἀναβρυνούσα, ἀναβρυντάρι, ἀναβρυντούρα. Ἡ λ. ὑπὸ τύπ. Ἀναβρυνταρὲς καὶ ὡς τοπων. Ἰκαρ.

ἀναβρυντάρι τό, ἀμάρτ. ἱβρυντάρι Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀναβρυντό, δι' ὃ ἰδ. ἐπίθ. ἀναβρυντός.

Πηγὴ, ἐκ τῆς ὁποίας ἀναβρύνει ὕδωρ : Πάμι 'ς τοῦ ἱβρυντάρι νὰ πιόμι νιρὸ. Πβ. ἀναβάλλουσα, ἀναβρυνζάρα, ἀναβρυνούσα, ἀναβρυνταρῆς, ἀναβρυντούρα.

ἀναβρυντικός ἐπίθ. Κεφαλλ. Κύθηρ. — Λεξ. Δεῖκ Δημητρ. ἀναβρυντικός Ἡπ. Μακεδ. (Καταφύγ.) — Ἰδραγούμ. Σαμοθρ. 69 — Λεξ. Βυζ. Ἡπίτ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀναβρυντό, δι' ὃ ἰδ. ἐπίθ. ἀναβρυντός, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός. Ὁ τύπ. ἀναβρυντικός κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀναβρύζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναβρύω.

1) Ὁ προερχόμενος ἐκ πηγῆς, πηγαῖος, ἐπὶ ὕδατος συνήθως κατ' οὐδ. γέν. ἐνθ' ἀν. : Πίνω ἀναβρυντικὸ νερὸ Ἡπ. Ἀναβρυντικὰ νερὰ Κεφαλλ. Περάσαμε ἀπὸ τὸ Κουρμέτι μετὰ τὰ ἀναβρυντικὰ νερὰ Ἰδραγούμ. ἐνθ' ἀν. 2) Ὁ ἔχων πηγὴν ἀναβρύουσαν Κύθηρ. : Ἀναβρυντικὸ πηγάδι. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. τοῦ οὐδ. πληθ. Ἀναβρυντικὰ ὡς τοπων. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Πβ. ἀναβρικός, ἀναβρυντικός, ἀναβρυντός.

ἀναβρυντός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναβρυντός Χίος ἀναβρυντός ὁ, Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ. ἀναβρυντὴ ἡ, Λεξ. Βλαστ. ἀναβρυντὴ Δ.Κρήτ. ἀναβρυντὴ Α.Κρήτ. ἀναβρυντὸ τὸ, Λῆμν.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀναβρυντός, ὅτι δὲ τοῦτο ὑπῆρξε μαρτυρεῖ τὸ οὐσ. ἀνάβρυντον. Πβ. Βασιλικ. 19, 8, 15 «καὶ αἱ δεξαμεναὶ καὶ οἱ λουτήρες καὶ οἱ ἡνωμένοι τοῖς ἀναβρύτοις σωλῆνες».

1) Ὁ ἀναβρύων, ὁ ἀναβλύζων, ἐπὶ ὕδατος Χίος : Ἀναβρυντὸ νερὸ. 2) Ὡς οὐσ., πηγὴ ἀναβλύζουσα ὕδωρ Θήρ. Α.Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀναβρυντὴ Ἀθῆν. Πελοπν. (Λακεδ. Λακων. Μάν.) Ἀναβρυντὴ Πελοπν. (Μάν.) Ἀναβρυντὰ Ἀττικ. Ἀναβρυντός Θήρ. Νιβρυντὰ Λῆμν. β) Μέρος ἐνθα ἀναβρύνει μεταλλικὸν ὕδωρ Θήρ. γ) Μέρος τὸ ὁποῖον ἀναδίδει ὑγρασίαν Λῆμν.

Πβ. ἀναβρικός, ἀναβρυντικός, ἀναβρυντικός.

ἀναβρυντούρα ἡ, Χίος ἀναβρυντούρα Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀναβρυντός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρα.

Πηγὴ ὕδατος ἀναβρύουσα. Πβ. ἀναβάλλουσα, ἀναβρυνζάρα, ἀναβρυνούσα, ἀναβρυνταρῆς, ἀναβρυντάρι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.

ἀναβρυνχιάζω ἀμάρτ. ἀναβρυνχιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βρυνχιάζω.

Ἐκδηλῶ διὰ κραυγῶν καὶ ζωηρῶν κινήσεων τὴν ὀρμὴν μου καὶ ἰδίως τὴν γενετήσιον : Ἄσμ.

Θέ μου καὶ ν' ἀγναντεύανε 'ς τὴν παγανὰ οἱ κουρσάροι, γιὰτὶ ἀναβρυνχιάσανε οἱ χῆρες 'ς τὸ Σκουτάρι.

ἀναβρυνχῶ ἀμάρτ. ἀναβρυνχῶ Σῦρ. ἀναβρυνχῶ Σῦρ. Μέσ. ἀναβρυνχοῦμαι Κρήτ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναβρυνχῶμαι ὑποχωρητικῶς. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀγγελοκρούω καὶ ἀγγελοσκιάζω.

1) Ἀντιλαλῶ, ἀντηχῶ Κρήτ. Ρόδ. Σῦρ. : Ἀναβρυνχῆ ἡ ἐκκλησιὰ - ὁ ποταμὸς Σῦρ. || Ἄσμ.

Ὁ Λιενῆς ψυχομαχεῖ καὶ ἡ γῆς ἀναβρυνχᾶται.

Ρόδ. 2) Ἀναπιδύω, ἀναβλύζω μετὰ παφλασμοῦ καὶ ὀρμῆς, ἐπὶ ὕδατος Σῦρ. : Τὸ νερὸ ἀναβρυνχᾶ. Ἀναβρυνχῆ με πολλὴ τὸλμη τὸ πηγάδι (τόλμη = δύναμι). Πβ. ἀναβρύω.

ἀναβρύω Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. ἀναβρύου Θράκ. (Αἰν.) Τσακων. ἀνηβρύω Δαρδαν. ἀναβρυνῶ Λεξ. Δημητρ. ἀναβρῶ Ἀθῆν. Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Μακεδ. (Βελβ.) — Ἰδραγούμ. Ἑλληνισμ. καὶ Ἑλλην. 117 ἀναβράω Λευκ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 106 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀναβράου Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Κοζ.) Λευκ. ἀναβρῶ Χίος ἀναβρῶ Λέσβ. Μακεδ. ἀναβρύζω Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Λακων. Οἰν.) ἀναβρύζου Σάμ. ἱναβρύζω Κύπρ. ἀναβρύζου Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀναβρύζου Εὐβ. (Κονίστρ. Στρόπον. κ. ἀ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) ἀναβρύζω Ἰων. (Κρήν.) ἱναβρύζου Θεσσ. (Ἀλμυρ. Ζαγορ.)

Τὸ μεταγν. ἀναβρύω. Παρὰ Πορτ. ἀναβρυνῶ. Ὁ τύπ. ἀναβρῶ καὶ παρὰ Μεουρσ. Περί τοῦ τύπου ἀναβρύζου - ἀναβρύζου ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 353.

1) Ἀναβλύζω ἐνθ' ἀν. : Ἀναβρύνει νερὸ ποκάτου τὸ χοῦμας Κύμ. 'Σ τ' ἀμπέλι μ' ἀναβράει ἓνα νιρὸ Κοζ. Ἀναβράει οὐ τόπους νιρὸ Ἡπ. Συνών. ἀναβρυσιάζω, ἀναβρυνῶ, ἀναδίνω. β) Μεταφ. ἀναβλύζω, ἐπὶ τῆς ψυχῆς Ἰδραγούμ. ἐνθ' ἀν. : Τί λύπη ποῦ ἀναβρεῖ ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου! 2) Ἐκρέω εἰς μικρὰν ποσότητα ὡς δρόσος ἡ κατὰ σταγόνας, οἷον ἀπὸ ραγάδος ἡ σχισμῆς ἀγγείου Εὐβ. (Κονίστρ. Στρόπον. κ. ἀ.) Θεσσ. (Ἀλμυρ. Ζαγορ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) : Ἡ βρούς στέρφει, ὅτ' ἀναβρύζ' (ὅτ' = ὅτι, μόλις) Στρόπον. ἱναβρύζ' ἡ στάμνα - τὸ τσουκάλι Ἀλμυρ. 'Σ τ' ν' ἀκρ' 'ς τοῦ χοιράφ' ἀναβρύζ' λ' γάτ' νιρὸ Καλοσκοπ. β) Ἀναδίδω ὑγρασίαν Ἡπ. Χίος : Ὁ τοῖχος ἀναβρεῖ Χίος Ἑβρεῖς πουλὺ καὶ ἀναβράει οὐ τόπους Ἡπ. Συνών. ἀναδίνω, ἀναβρυνζαίνω. 3) Ἀναβράζω,

